

Népszavakarat

Budapest, 1919.
október

Kiadja: a „Magyarországi Radikális Keresztényszocialista Párt.
Felelős-szerkesztő:
FRANKE JÁNOS

Társ-szerkesztő:
WAGNER ANTAL

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Bpest, Baross-utca 48. f. 2.

Temetőt

és sírokat ástak a magyar rónák világára, hogy beléfojtsák a halálra-ítét magyart... A sírúregék már készen álltak, az izzadt pürek halott-rablók már hajgálták belé, elalélt megdermedt honfitársainkat... Végre az utolsó pillanatok végső perceiben, meggéberedett tagjainkkal életre keltünk; leráztuk magunkról a testet-lelket fojtó bilincseket; kifeszítettük puppá görnyedt hátunkat; magasraemeltük összeaszott öklünkét és szétvertünk a sírások között... Majd megrángattuk a husvéti harangot, beleordítottuk a világba, hogy föltámadtunk, mint Anteus új életre kelve, az élet harsogásai lettünk!...

Ráeszméltunk, hogy szívet kell cserélnünk, hogy a magyar szent István, szent László jószágos szívet ki kell tépnünk magunkból, s helyébe egy vasöklöt kell tennünk; hogy az verjen benn keményen, könyörtelenül és üssön agyon mindent, ami utunkba kerül...

Nagy könyörtületünk már szinte bűn volt, lojális nemességünk és szivintelligenciánk egyenesen lélekharangkongás... Míg sírunk fölött farsangi tánc duhajlott mindenfelé; megengedtük, hogy ott, ahol a magyarok Istene járt az ég országutjain őseink korában; vad idegenséggel melbe rugják szentelyeinket, áldozati oltárainkat és a hazátlanság bitang förgetegébe fojtsák haldokló lelkünket

Ezek a gaz árulók még mindig közöttünk élnek!!

Petőfiek, Aranyok, Anyos Pálok valahogy fel ne ébredjétek, mert még szennyes a földetek s ha ált szülő sebék gőzölgnek rajta, vidám duhaj unokáitokban!...

De már kezünkben a korbács, már kő a szívrünk és a szolgálhad ijedt rémülettel csikorgatja a fogát; de haj, már nem soká... A szunynyadó óriás megmozdult és egy legyintéssel maga alá temeti a csöcselések egészségülvész hadát!!...

Zaymus Gyula.

Buchinger Manó munkásvezér panamáí.

A csökönyös Buchinger. — A „...szállodás“ Buchinger.

(Saját tudósítónktól)

Nem tud a Manónak és a többi naplopó barátainak a fejébe menni, hogy a lóról lezuhantak, de oly szégyenletesen, hogy idáig ily csufosan még nem esett le senki. Ebből aztan le is vonhatják a konzekvenciát — már t. i. más-korára nézve — vagyis ne üljenek fel oly magas lóra, legfeljebb egy kis számárra, hogy még egyszer ne találjanak oly nagyon lezuhanni, bár kétség sem fér hozzá, hogy onnan is lepotyognak...

De azért Manóka csökönyös marad fajgalambjaival együtt és mossa magát úgy, ahogy senki és előveszi a hirdetett elvét: „... tehát kívül demokrácia, belül adáz hitvány kommunizmus“ s mikor fején találják a szöveget, akkor rivás a Dob-ut-cában, szaladnak fűhöz-fához, mialatt Jehovára esküszik Manóka, csökönyösen védve magát, váltig ordítva, hogy „nem a szociáldemokrata párt a hibás a kibontokozás kérdésében és a kommunizmus szörnyetteiben“.

Hát Manóka! Ki a hibás az ország idejutásában? Ki bolondította, ki vezette félre a munkások tömegeit, szemfényvesztést okozva a hamis kun-buchinger bankókkal? Ki tette láb alól el azt a sok munkás-

bert, ki juttatta a Tisza fenekére?

Igenis, a szociáldemokrata párt a hibás az ország idejutásában! Amely párt mindig hirdette és éppen buchinger verte a féltéglával a mellét, hogy „... hisz mi is kommunisták vagyunk, ami vég-célünk is a kommunizmus és a szociáldemokrácia után csak kommunizmus jöhet!...“

Hagyjuk csak a multat tisztelt demokrata urak, akiknek igenis egyéni érvényesülés és a zsebkérdés volt a legfontosabb és nem az, hogy munkás van-e cipőd; van-e ruhád, van-e enni-valód? Akiknek, mint buchingereknek is a munkásság ve-rejtékes fillérkéje meg szálloda kellett, hogy még jobban üzérkedhessenek és csaljanak? Hát tisztelt Manóka mondja csak: nem politikai panama ez? Nem erkölcsstelen panama ez?? Nem maguk szabadították ránk a gyilkos és rablótársainkkal egye-sült kommunizmust??

Hallgassanak csak odaát! Jó lesz azokat a kutyanyelveket beljebb huzni! Az országot egyéni akciók tették tönkre, kirabolták; blokád által az összes készleteket kifosztotta, elprédálta; a munkás szemét fehér-bankós számoló cédulávala be-dugta! A dolgozók gyomra

üres volt, de ők kodácsoltak tele nyomorral; eszem-izsom, dinom-dánommal könnyen bírták. És mikor látták, hogy eleget raboltak, otthagyták a sok szemetet, hogy jöjjön most valaki, aki újra rendbe hozza, hogy...

És ez a „hogy“ ez kellene. de nem lesz... Elég volt a népcsalásból, elég volt a turbékolásból, a demokráciából, holmi buchingerek és peidlgnyulák üzérkedéseiből és ámitásaiából...

Nekünk csak egy jó tanácsunk van, amit ajánlhatunk tiszta szívből s lélekből és ez az: „ki a fütyülővel... Direccion: Palesztina... Jordán part — végállomás...“

A bolsevikiek újabb rémtettei

40,000 hulla Kiev utcáin.

Denikin 250 000 főből álló csapatai elfoglalták Kiew-vet, a bolsevikiek megegyszer ennyien voltak. A város bevetele után 40.000 hullát találtak az utcákon heverve, az áldozatokat a terroristák rettenetesen megkínózták. Az élőkön egy Róza nevű zsidónő állott, a gyalázatos bestidit sikerült kézrekeríteni. Tekintettel arra, hogy a terroristák élén sok zsidó állott, kik kegyetlenül üldözték a keresztényeket, Denikin katonái két napos pogromot rendeztek.

Miért kellett éhezniünk mikor minden a „mienk“ volt?

Hány ezer szegény munkás-asszony kelt fel hajmásadtában, csak hogy vásárcsarnokok előtt hosszú sorokban ki-gyózó, beesett arcu, sápadt tömeghez csatlakozzék — akik szorongva várták az igéret föld-jének — az ürességtől kongó vásárcsarnoknak — megnyitását.

Hány ezer asszony ment el napokon keresztül hiába mert ő neki már nem jutott, az el-adásra kerülő élelmiszerekélet oly csekély volt, hogy rövid félórák alatt elkelt minden.

És míg számtalan ezer dol-gozó munkás penóttal és sós-kával sem tudott jóllakni, míg számtalan munkás-asszony na-pokon sőt heteken keresztül csak feketekávének csufolt ci-pőkrémet és kiszáradt kenyér-héjat tudott enni — mert más-hoz nem bírt hozzájutni, addig kun-peidl-dovcsák-fáberék 20 waggon élőmarhát, tizenöt waggon hizott sertést, százharminc waggon nullás lisztet küldtek fel Bécsbe, hogy ennek ellené-ben vörös szövetet kaphas-sanak a bécsiektől, akik aztán fehér rongyokat küldtek kórhék-nak, akik újabb 3 millió ko-rona költséggel vörösre voltak kénytelenek festeni a kapott rongyokat.

Ezeknek a csirkefogóknak volt lelkük a hhoz — amikor a munkásosztály legnagyobb része alig jutott élelemhez — a leg-szükségesebb élelmiszereket így waggontételekben a nevető kal-már Ausztriának szállítai né-hány hitvány drapériás rongy-darabért — csak hogy beteges vörös díszítési mániájukat ki-elégíthessék!!!

Amikor az utcák telve vol-tak koldusokkal, aggokkal és munkásképtelennel, éhezőkkel, nyomorgókkal, mikor a kórház-ban elhelyezett beteg proliknak kopogott a szemük az éhségtől, amikor a családanyák kétség-beesve örültek futkostak gyer-mekeik részére élelem után — akkor ez a hatalmas őrvongésbe esett betyár társaság waggon-számra szállította ki az ország-ból utolsó élelmiszerekészletün-ket — csak azért, — hogy az ő győzelmüket a tehetetlen munkásság bárgyúsága fölött — megünnepelhesse.

És míg valóságos harcot kellett vívniuk a szegény, le-rongyolódott asszonyainknak, hogy egy-egy tizkilós faköteg-höz jussanak, — hogy legalább vizet melegíthessenek övéiknek, ha már enni valójuk nincs, — addig preuszmórék, buchinger-manóék minden található épü-

let-fát lefoglaltak maguknak a kommunista-május ünneple-sére. A felhasznált és elherdált értékes faanyag milliókra menő szegre rug.

A vörös-május paprikajancsi-sziuháza hozzávetőleges számi-tás szerint közel ötven millió koronába került a szenvedő Magyarországnak, — amikor

„minden a mienk volt . . . A dolgozó keresztény magyarság most már tudja, miért kellett éheznie a proletár-diktatura alatt . . .”

Le az álarccal Lovászy Mártonról

Kicsoda ez a Lovászy Márton? — Miért nem adták még ki Kun Bélát? — Lovászy a zsidó főpap. — Lovászy pongyolában

(Saját tudósítónktól)

Mit is akarnak tulajdonképpen Lovászyék? Azt hiszem, hogy ők maguk sem tudják. Zsidókkal sülye-désig terhelt bárkájuk a nyílt ten-geren evickél; vitorláját felhúzták és várják a kedvező szelet. Jöhet az a szél akármerről, csak kedvező lehet, elvégre valahol csak partot érnek. Közben persze elfeledték szá-molni egy tiz esztendőös Odisszeával.

Mit akar Lovászy? Ő ezt öles plakáton adta tudtul a nem is olyan kiváncsi világnak. Mi megmondjuk neki egy szóval, hogy mit akar: tárcát, egy olyan egészen neki való kis miniszteri tárcát. Elvégre Ma-gyarország a politikai lehetőségek Amerikája. Ebben a tekintetben Károlyi és Kun Béla iskolát állítottak fel. Azonban egyre figyelmeztetjük a nagy „honmentőt”: ezt a szerencsétlen országot ne próbálja meg kísérleti nyulként felhasználni semmiféle politikai szérum kipróbá-lására. Nekünk a sok kísérleti cik-cakból már elég volt, a mi utunk, mint egy kiröpített nyíl utja, olyan egyenesen van megjelölve keresztény magyarságunkban. Egyéni ambi-ciókért vétek könyelműséggel oda-dobni a nemzet megmaradt jártányi erejét, ez megbocsájtathatlan bűn volna, olyan mint a Szamuelyé.

Mert most erről van szó! Egyéni csörtetésről. Hiszen Lovászy nem mindig volt ilyen rossz véleménnyel Friedrichről és nem mindig tartotta alkalmatlannak az ország vezetésére. Emlékezzünk csak vissza augusztus első napjaira, amikor Bécsben Cun-ningham ezredesnél sikertelenül próbálkozott kormány alakítási kísérletekkel. Hogyan robotolt le Pestre: hogy valahogyan ki ne maradjon a Friedrich kabinetből. Ha önértékes és rátarti politikus lett volna, nem vállalt volna tárcát Friedrich égése alatt. Lovászy tehát mint külügyminiszter működött, de hogyan? Jegyzékeket intézett az entente-hoz anélkül, hogy azt a minisztertanácsnak bemutatná volna, külügyi expozét pedig sohasem ter-jesztett elő. Külügyminiszteri szereplésének csupán egyetlen öszinte megnyilvánulását lehetett leszegezni:

a legélesebben ellenezte egyesek nézetét a románokkal való ideiglenes megegyezést illetően, amit az illetők csak a megszállás némely körül-

ményeire vonatkozólag tartottak szük-ségesnek.

Emlékezzünk Clemenceaunak arra a táviratára, aminek következtében József főherceg és Friedrich lemondottak. Az entente Friedrichet bizta meg az ügyek tovább vitelével, amíg új miniszteri listát küld Párisba, ami 3 nap múlva meg is történt, amelyen azonban a Lovászy neve már nem szerepel. (Gróf Csáky Imre volt kiszemelve külügyminiszternek). A Friedrich kormány tagjai hallani sem akartak róla a történetek után. Innen származik Lovászy rossz véle-ménye a Friedrich kormányról. Lovászynek más ambíciói támadtak: bécsi lapokban intrikált Friedrich ellen, a többi hivatásos újságírókkal szemben Roboz urat tüntette ki a barátságával, de még mindig „legitim miniszternek” érezte magát, sőt még ma is úgy érzi (nem akája feladni a jogfölbontosságot) és Fried-richtet azért támadta: miért merie a harmadik Friedrich kabinettet össze-állítani. Hogy Kun Béla kiadása iránti kérdés miért nem továbbított azt a gyerek is tudja. Többszöri felhívásra sem tett ennek az utasi-tásnak eleget, dacára, hogy Balogh miniszteri tanácsos egy alkalommal a miniszterelnökségi palota terraszán több miniszter jelenlétében szólította föl erre. Kint, hogy bitörő, akit el kell távolítani — erőszakkal. Külügyminiszteri diszkréciójában odáig ment el, hogy a miniszteri tisztviselőknek szigorúan meghagyta: a Garami-aktákat még a miniszter-elnöknek se mutassák meg.

És itt kezdődik az úgy tulajdon-képeni pikantériája. A hajdani füg-getlenségi és 48-as párt oszlopos tagja és vezető embere, aki a pro-letár diktatura fölt polgári pártot akart alakítani, most egyszerre a kuruc kacagányt a szegre akasztotta és el kezdett Garamival Peidl-al és Buchinger Manókkal puszipajtás-kodni. Lovászy még arra a politikai képtelenségre is vállalkozik, hogy a szociáldemokratákkal társul. Egy követ fuj azokkal, akik a kommu-nizmussal való eszémi és egyéb kö-zösségük folytán olyan kínosan kompromittáltak magukat. Politikai iskolázatlanságra vall, hogy ő, aki — ismétljük — a proletárdiktatura előtti polgári pártot akart alakítani,

ma a szociáldemokratákkal, akar szövetezni akkor, mikor ezek épen a nemzettel szemben elkövetett bűn-sorozatuk folytán minden erkölcsi lökéjüket elpazarolták és magukat legalább 50 évre lejáratták. Hogyan tévedt ide a nagy kuruc?! Oda sülyedt hogy már a Népszavában vezércikkezzék. Nem ismer ez az ember semmi kötelezettséget a mult-jával szemben? Vagy „judas volt a dologban”, akár kebelbarátai Buchinger Manókéak?

A lólabá mindenestre kilátszik. No és még valami, ami csörög az aszfalton. Nagyon jól tudunk mi mindent, csak hogy a puska vissza ne süljön el!

Hová mégy, hová mégy jó Lo-vászy mester? . . .

(Egy államtitkar-jelölt.)

Egyik elvbarátunktól kapjuk a következő verset:

Riadó!

Semíták Istene hozzád ordítottunk
Miatán tavasszal köpenyt fordítottunk,
Köbi, Nonchen, Lévi s több ily igazhittü
Mely eddig vörös volt de most 3 színü
Össze-vissza 4 szín de egyért sem

[halunk,
Isten, te tudod, hogy kétszínűek
[vagyunk.
Vörös! nagyon jó volt, dült a pénz
[belőle

A sok hős proletár vadult is ám tőle.
Proletár, te vagy a világ megváltója,
Ki, miközben megvált a kocsinkat tőlja
Hogy a kocsis a megváltós megszünt
Avval mi „Taigek” semmit sem
[törődünk.

Nálunk van a vagyon, az beszél, eb
[ugat
Ezzel kenegettjük Roboz Imre urat!
Ezzel ordítottunk a „Pesti Élet”-ben
„Pesti Futár”-ban háromszínű nyelven
A munkást már tartjuk most jön a
[földnépe.

Garami-Vázsonyi lesz majd a vezére.
Uj hazát nyerünk majd Tisza-Duna
[között.
S görbe orral állunk a sok millió
[földött.

Meg lesz amit szemünk-szánk akar
Csak ne lenne oly sok az —

[„ÉBREDŐ MAGYAR”.

Szociáldemokraták segélykiáltása arisztokraták és kapitalisták után.

Kacajt keltő dolog, hogy a forradalmi idők orgatagában milyen antidemokratikus, reakciós hangokat hallat a szociáldemokraták hivatalos lapja, az „Arbeiter Zeitung”. Semmiféle eszközt nem találnak szégyenletesnek a zsidó szabadkőműves szociáldemokraták, mikor a magyar és keresztény minisztérium ellen harcolnak, csakhogy nyeregbe segítsék a hüvösre tett munkászereket. Az egész ország után is kísérti még őket az a rémálom, hogy arami-peidl megegyeszer feltámadhat, hogy ismét nyakunkba zuðithassák a bolsevizmust. Magánások és kapitalisták után imígy siránkozik krokodilkönyveket a híres munkásuralomért lármázó ujság:

Sajnálattal kell megállapítanunk, hogy a szociáldemokraták képviselőin kívül csak *egyetlen magyar politikus*, Lovász Márton és néhány „magyar ujságíró” Fényes Lászlóval emelték fel tiltakozó szavukat az igazságszolgáltatás megtorló keze ellen (?) Nem csodálatos, miután a budapesti sajtótudósításokból csak gróf Andrássy Gyulát és Pallavicini örgróf urakat hallottuk nyilatkozni

és el kellett tűrnünk a grófok és urak kicsinyes pártkérdésének heteken való fejtegetését, senki ezen urak közül ily komoly és történelmi események után nem nyilatkozik.

Hát nem szép kis tükr e? Ajánljuk minden volt és a kommunistából átvett szociáldemokratának — nézzen bele ebbe a tükörbe és szociáldemokrata izléssel köpjön egyet rá, mint az ismert „háztulajdonos”, Buchinger Manóka. Mert hiába! *ilyenek* voltak a multban, *ilyenek* a jelenben és *ilyenek* lesznek a jövőben is a *szociáldemokrata erkölcsök*.

Miután Magyarországon a zsidók csatlósai: a *szociáldemokraták és szabadkőművesek, most, hogy lecsusztak, visszasírják a grófokat és kapitalistákat*. Gentryket, bankdirektorokat ültetnének ismét a munkások nyakára, az országot újra és százszor is tönkretennék, csak a keresztény szocializmust *tudnák* ma megbuktatni. Hiába való fáradozás! Először: az ország nemcsak Judapestből áll; másodsor a munkáságnak is kinyílt a szeme s így *nagypénteken hiába mossa holló a föld*... (u.)

A „Jakabszava” halála. Megint a rendőrségbe harap.

A kommunista-szociáldemokrata közkereseti társaság, tehát az, amely Magyarországból egy nagy temetőt csinált nyitott sírokkal — híres arról, hogy a pesti közönséget mindenkor a rendőrszemek ellen uszította. Nevelte, fantizálta arra, — hogy ne a rend, a köz, vagy az életbiztonság örét, de egy ellenséget lásson benne... Így elérte azt, hogy valahányszor egy rendőrszem a dolgozó polgárság érdekében valamely esetben közbelépett, a pesti közönség nem a rendőri támogatás, nem a rendőr védelmére kelt — de a csirkéfogókat vette oltalmába és a rendőrszemeknek sokszor kemény harcot kellett vívnia saját életének megmentéséért.

Ennek a társaságnak a legvadabb uszítója és mérgező mételezője — a „Jakabszava” — amelynek soha, egyetlenegyszer sem volt védőszava a rendőrség mellett, aki állandóan lázított és izgatott a rend éber kötelességüket komolyon teljesítő örei ellen. De amikor szorult a kapca és kommunista-eltársai megostromolták az erkölcsi fertőnek hírhedt központját a „Jakabszava”-ékat — akkor hamar segítségért telefonáltak az általuk annyiszor legyalázott és kigunyott rendőrségre.

És a derék rendőrök — dacára,

hogy a kommunisták a háztetőkről és ablakokból gépegyvertűzzel fogadták — hősi elszántsággal védtek a „Jakabszava” épületben benrekedt samukát. Ott derék magyar rendőrtestvér életével fizette meg ezen hűségét, elszánt bátor kötelességteljesítését.

A zsidó „Jakabszava” mindenkor hű önmagához. Az ő védelmében elesett rendőrök hősiességét azzal hálálja meg, — hogy megint *ujból belé harap abba a tiszteletreméltó testületbe*, amely Jakabék kiaszott keleti irháját életével és testével védte.

Mi tisztában vagyunk „Jakabszava”-ékka! De tisztában vannak rendőrtestvéreink is, akik az esetet elkönyvelik a többi esetek mellé. Δ

Elvbarátainkhoz!

Kérjük közönségünket, elvbarátainkat, hogy minden nyilvános helyiségben, vendéglőben, kávéházban, borbélyműhelyben, tőzsdében és pályaudvaron követeleg határozottan a „NÉPAKARAT”-ot.

Világosság!

(Állandó — mert kifogyhatatlan rovat).

A „vezér véleménye a prolikra!”

Bokányi Dezső a „kommunista reklám góji” híres mondása: füttyölők a bagós száju bűdös parazsra” ismeretes. Jellemző — mit tartanak maguk között a „vezérürük” a szegény dolgozó és általuk agyonmaszlagolt „tömeg”-ről. *Ágoston Péter* (zsidó-nemzetbeli) volt vörös külügyi népbiztos pedig, mikor „egymás között” voltak Judapest vöröskaftános hóbérai — akként nyilatkozott: „nem lehet prolikkal közizagzatást vezetni, nem lehet prolikra pénzkelést bízni.” Persze, mert a pénzkeléshez és könnyeléshez csak Peidl, Ágoston és Társai értenek... A pénziárhoz a proliknak — kuss! De a jakabfillért és a samu-adót fizetni — arra nagyon jó a „proli”...

A Lili-család szerepe a Tisza-gyilkosságban

Megdöbbenő adatokat hoz nyilvánosságra a törvényszéki vizsgálata tragikus Tisza-ügyben. Az irodalmi betegségben szenvedő Czukor-Lili-család egy abnormális tagja ugyanis azt mondta a gyilkosság elvégzésével kérkedő Kéri Pál (Krammer Pinkász) sémita „ujságírónak” (mi lehetne más Pinkász, mint ujságíró) „*Kár volt ezt most csinálni, várhatatok volna még egy pár napig és azután végezhettek volna vele!*”... És ennek az irodalmi-cukor-családnak természetesen kabaréíró-mániákus tagja még grasszálni mer a főváros utcáin!...

A kis gnóm mint szakszervezeti pasa.

Tudjau, hogy a „kis gnóm” a Kassáról felkerült törpe Preusz Mór (Porosz Mihály) uraság, aki min a fővárosi direktórium egyik tagja, nemrégén még elevenek és holtak fölött ítélkezett. Erről ugylátszi nehezen tud lemondani — pökhendi, basáskodó magaviselete a kommunista-szocialista szakszervezetben a munkanélküli tagokkal szemben már elviselhetetlenné kezd lenni. Jó lenne ennek a kis barna kigyóbüvölőnek megmagyarázni, hogy nem illik a munkáskereső és az amugy is elkecseregetett dolgozó iparosokkal görömbáskodni. Csak azt nem tudjuk megérteni, — hogy még mindig szabadlábban van, — mikor Bogár „elvtárs” már régen elmékedik a vörös menyország mulandóságairól...

„Kéri Pál” és az „Az E. t.”

Csodálatos a zsidó liberális sajtó erkölcsököde. Mindenről ír, mindenben vájkál, — csak a maga szenyését takarja rendületlenül. Miért nem ír a szenáció-éhes kis er-

kölcsbíró arról, hogy mi van Kéri Pál (Pinkász ez is) nevű ujságíró-jával, aki részes Tisza István gróf meggyilkolásában. Mert ez most a legnagyobb szenáció! De ugye erről halogat Kéri Pál „E. t.”-je. No majd mesélünk mi még erről az „Estnek”... ▽

HIREK.

A fogaskerekű vasut viteldíjára hó 16 tól kezdve 60% kal emelkedik.

A denaturált szesz ára a kis-kereskedelmi forgalomban 85% alkoholtartalomnál 8.45 K 93%-nál pedig 9.20 K.

A pesti házak óriási értékcsökkenését vonta természetesen maga után az általános gazdasági pangás. Eddig mintegy 50%-kal esett a pesti házak értéke. Ezen értékcsökkenés valószínűleg folytatódni fog.

Uj sajtótörvény készül Ausztriában, mely az ujságkiadást szabadabb teszi. Nálunk, sajnos egész más rendelkezések válnak szükségessé.

A „NÉPAKARAT”

a dolgozók lapja!

Ezt terjesszék!

Apróhirdetések.

Egy szónak egyszeri közzététele 50 fillér vastag betűből 1 korona. Legkisebb hirdetés 10 korona. A kiadóhivatal naponként délután 3-tól 6-ig áll az érdeklődő közönség rendelkezésére.

Kaptafa és sámfakészítő mester olesón dolgozó elsőrangú szakmunkás ajánlja magát a rendelők szives figyelmébe. Kosánszky Antal, Ujpest, Király u. 25. szám.

Tejelő kecskék, tiszta fajállatok, közvetlen a tenyésztőnél kaphatók. Címe a kiadóban.

Uri család megbízható keresztény szobaleányt keres. Fizetés megegyezés szerint. Ajánlatot a kiadóba.

Háztartási munkákra kerestetik háromtagú családhoz egészséges, keresztény leány. Jó bánásmód biztosítva. Ajánlatot a kiadóba.

Mindenesleány keresztény családnak kerestetik. Levelet a kiadóhivatalba.

Keresünk kis családhoz budára háztartási munkákra jobb leányt. Ajánlatokat a kiadó továbbít.

Biztos megélhetést szerezhetnek oly felettlenül tisztességes keresztény nők és férfiak, akik keresztény sajtótermékek terjesztésével foglalkozni akarnak. Rékkantak és testi munkára alkalmatlanok is. Jelentkezni lehet mindennap délután 3 és 6 óra között VIII. Baross-u. 48. sz. földsz. 2. alatt, a kiadóhivatalban.

„ABC”-nyomda, Budapest.